

Da bi tako živeli!

PREDSEDNIK THOMAS S. MONSON

Nenadoma in brez svarila sta na jasen septembrski dan pred skoraj sedmi mi leti potniški letali trčili v dvojčka svetovnega trgovinskega središča v New Yorku in za seboj pustili opustošenje in smrt. V Washington D.C. in Pensilvaniji sta strmoglavili drugi dve potniški letali, čemur je botroval teroristični načrt. Zaradi teh tragedij je ugasnilo življenje na tisoče moških, žensk in otrok. Zamrli so dobro pripravljeni načrti za lepo prihodnost. Zamenjale so jih solze žalosti in kriki bolečine ranjenih duš.

Slišali smo nešteta poročila o tistih, ki so jih — posredno ali neposredno — prizadeli dogodki tistega dne. Rebecca Sindar je 11. septembra 2001 iz Salt Lake Cityja v Utahu letela v Dallas v Teksasu. Njen let, tako kot ostali v Združenih državah v času tragedij, je bil prekinjen. Letalo je prisilno pristalo v Amarillu v Teksasu. Sestra Sindar je pripovedovala: »Vsi smo zapustili letalo in na letališču poiskali televizorske sprejemnike in se prerivali pred njimi, da bi videli poročilo o tem, kaj se je zgodilo. Ljudje so stali v vrsti, da bi poklicali svoje ljubljene in jim sporočili, da smo na varnem. Vedno se bom spominjala dvanajst ali več misijonarjev, ki so bili

na našem letalu na poti na misijon. Poklicali so domov, nato pa smo jih videli, kako so v kotu letališča v krogu skupaj na kolenih molili. Kako si želim, da bi lahko ujela tisti trenutek in ga pokazala materam in očetom teh prijetnih fantov, ki so takoj prepoznali potrebo po molitvi.«

Temna smrt se je razblinila

Smrt slednjič doleti vse človeštvo. Pride k ostarelim, ki stopajo z omahljivimi koraki. Njene klice slišijo tisti, ki so komaj prišli do polovice življenjske poti, in pogosto utiša smeh majhnih otrok. Smrt je dejstvo, ki mu nihče ne more uiti ali ga zanikati.

Smrt pogosto pride nepričakovano. Je sovražnica, ki se nenadoma prikaže sredi življenjske gostije ter ugasne življenje in vedrost v nas. Smrt nam vzame ljubljene. Včasih smo zato zmedeni in začudeni. V določenih okoliščinah, na primer v trpljenju in bolezni, pa smrt pride kot milostni angel. Toda največkrat o njej razmišljamo kot o sovražnici človeške sreče.

Luč razodete resnice vedno prežene temo smrti.

»Jaz sem vstajenje in življenje,« je dejal Učenik. »Kdor vame veruje, bo živel, tudi če

umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl.«¹

To zagotovilo — da, celo sveto potrdilo — življenja po smrti lahko nudi mir, ki ga je obljubil Odrešenik, ko je apostolom zatrdil: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.«²

Iz teme in groze Kalvarije se je zaslišal glas Jagnjeta, rekoč: »Oče, v tvoje roke izročam svojega duba.«³ In tema ni bila več tema, kajti bil je z Očetom. Prišel je od Boga in se k njemu vrnil. Tako tudi tisti, ki na tem zemeljskem romanju hodijo z Bogom, iz blagoslovljene izkušnje vedó, da ne bo zapustil svojih otrok, ki vanj zapujejo. V smrtni noči bo njegova prisotnost »boljša kot luč in varnejša kot znana pot«⁴.

Savel je na poti v Damask imel videnje o vstalem in povzdignjenem Kristusu. Kot Pavel, zagovornik resnice in neustrašni misijonar v služenju Učenika, je kasneje pričeval o vstalem Gospodu, ko je svetim v Korintu izjavil:

»Kristus je umrl za naše grehe, kakor je v Pismih. Pokopan je bil in tretji dan je bil obujen, kakor je v Pismih. Prikazal se je Kefu, nato dvanajsterim. Potem se je prikazal več kot petsto bratom hkrati. [...] Nato se je prikazal Jakobu, potem vsem apostolom. Nazadnje za vsemi pa se je kot negodniku prikazal tudi meni.«⁵

V tem razdobju je enako pogumno pričeval prerok Joseph Smith, ko sta z Sidneyjem Rigdonom pričevala, da je bilo po številnih pričevanjih, ki so bila o njem dana, tokrat zadnjič, da je prerok Joseph Smith pričeval o Jezusu, da živi! Kajti videli so ga, in sicer na Božji desnici, in slišali so glas, ki je pričeval, da je on Očetov edino-rojeni — da je ustvaril in da so bili po njem in preko njega ustvarjeni vsi svetovi, in prebivalci le-teh so Božji sinovi in hčere.⁶

To je védenje, ki ostaja. To je resnica, ki tolaži. To je zagotovilo, ki užaloščene vodi iz sence v luč. Na voljo je vsem.

Nekaj naredimo danes

Kako krhko je življenje in kako gotova je smrt! Ne vemo, kdaj bomo morali končati življenje na Zemlji. Zato vprašam: »Kaj delamo z današnjim dnevom?« Če živimo le

za jutri, bomo imeli veliko praznih včerajšnjih dni. Ali smo krivi izjav: »Razmišljal sem, da bi v življenju nekaj spremenil. Prvi korak nameravam narediti jutri!« S takšnim razmišljanjem se zdi jutri večno. Takšni jutrišnji dnevi redko pridejo, če glede njih danes nečesa ne ukrenemo. Znana hvalnica uči:

*Možnosti za delo so vse okrog nas,
priložnosti so pred nami.
Ne spustite jih, rekoč: »Nekoč bom poskusil,«
temveč pojdite in danes nekaj ukrenite.⁷*

Vprašajmo se: »Ali sem danes v svetu naredil kaj dobrega? Ali sem pomagal komu v stiski?« Kakšna formula za uspeh! Kakšen recept za zadovoljstvo in notranji mir — navdihniti hvaležnost v drugem človeku!

Priložnosti za razdajanje so neskončne, a tudi minljive. Lahko razveselimo druge, izrečemo prijazne besede, jih obdarujemo, opravljamo dobra dela, in rešujemo duše.

Če se bomo spomnili, da »ko [služimo] soljudem, le Bogu [služimo]«⁸, se ne bomo znašli v nezavidljivem položaju, kot se je duh Jacoba Marleya, ki je govoril z Ebenezerjem Scroogom v znanem romanu Charlesa Dickensa *Božična pesem*. Marley je žalostno govoril o izgubljenih priložnostih. Rekel je: »Ne vedeti, da bo vsak krščanski duh, ki prijazno deluje na svojem ozkem področju, pa naj bo kakršnokoli, odkril, da je njegovo smrtno življenje prekratko za vsa neznanska sredstva uporabe. Ne vedeti, da ga ni prostora za kes, ki bi lahko odkupil zamujene priložnosti! A tak sem bil! Oh, tak sem bil!«

Marley je dodal: »Zakaj sem hodil skozi množice soljudi z odvrnjenim pogledom, ne da bi kdaj vzdignil oči k blagoslovljeni zvezdi, ki je popeljala tri kralje do ubornega bivališča! Kot da ni bilo dovoljrevnih bivališ, h katerim bi njena svetloba lahko popeljala mene!« (Charles Dickens, *Božična pesem* v prozi, prevedel Branko Gradišnik, lektorirala Ksenija Štrancar, izdala in založila založba Učila, 2005, str. 32 in 33.)

Kot vemo je Ebenezer Scrooge k sreči spremenil svoje življenje na bolje. Všeč so mi njegove besede: »Nisem več mož, kakršen sem bil.«⁹

Zakaj je Dickensov roman *Božična pesem* tako priljubljen? Zakaj je zmeraj tako nov? Osebnostno mislim, da je

šlo za Božji navdih. Iz človeške narave povleče najboljše. Daje upanje. Spodbuja spremembe. Lahko se odvrnemo od poti, ki bi nas peljala v brezno, in s pesmijo v srcu sledimo zvezdi ter hodimo proti luči. Lahko pospešimo korak, si vlivamo pogum in uživamo v svetlobi resnice. Jasneje lahko slišimo smeh majhnih otrok. Posušimo lahko solze jokajočih. Lahko tolažimo umirajočega, ko mu govorimo o obljubi večnega življenja. Če podpremo eno onemoglo roko, če prinesemo mir eni trpeči duši, če dajemo, kot je dajal Učenik, lahko s tem, ko pokažemo pot, postanemo zvezda vodnica nekemu izgubljenemu mornarju.

Navdahnimo srca drugih

Ker je življenje krhko in smrt neizogibna, moramo kar najbolj izkoristiti vsak dan.

Veliko je načinov, kako lahko priložnosti izrabimo naporno. Pred časom sem prebral pristrčno zgodbo Louise Dickinson Rich, ki jasno ponazarja to resnico. Zapisala je:

»Moja babica je imela sovražnico z imenom gospa Wilcox. Babica in gospa Wilcox sta se že kot nevesti preselili v sosednji hiši na glavni cesti mesteca, kjer naj bi ostali do konca življenja. Ne vem, kaj je povzročilo vojno med njima — in mislim, da se več kot trideset let kasneje, ko sem se rodila, tudi sami nista spomnili, kaj jo je povzročilo. To ni bil vljuden spopad, to je bila prava vojna!

Nič v mestu ni ubežalo povratnim udarcem. Tristo let stara cerkev, ki je preživela revolucijo, državljansko in špansko vojno, se je skoraj sesula, ko sta se babica in gospa Wilcox bojevali za organizacijo Gospejina pomoč. V tisti bitki je babica zmagala, toda zmaga ni bila sladka. Ker gospa Wilcox ni mogla biti predsednica, je užaljena izstopila [iz organizacije Gospejina pomoč]. V čem je veselje, če sovražnika ne moreš pripraviti, da prizna poraz? Gospa Wilcox je zmagala v bitki za ljudsko knjižnico, s tem ko je namesto moje tete Phyllis svojo nečakinjo imenovala za glavno knjižničarko. Ko je Gertrude tistega dne prevzela to mesto, je babica prenehala z branjem knjig iz te knjižnice. Čez noč so postale 'umazane bacilosne stvari'. Bitka za srednjo šolo je bila neodločena. Ravnatelj je dobil boljšo službo in je odšel, preden ga je gospa Wilcox uspelo odstraniti

ali babici podaljšati njegovo službovanje.

Ko smo kot otroci obiskovali babico, smo se delno zabavali tudi tako, da smo se spakovali nad vnuki gospe Wilcox. Na praznik zastave (Flag day) smo ji v sod z deževnico dali kačo. Babica je simbolično ugovarjala, toda čutili smo tiho odobravanje.

Niti za trenutek si ne mislite, da je bil boj enostranski. Tudi gospa Wilcox je imela vnuke. Babica tako ni zmeraj odnesla cele kože. Ko je prala perilo, ni minil vetrovni dan, da se ne bi vrv za sušenje perila skrivnostno pretrgala in je vse perilo padlo v blato.

Ne vem, kako dolgo bi lahko babica še prenašala svoje težave, če ne bi bilo družinske strani v dnevnem bostonskem časopisu. Ta gospodinjska stran je bila čudovita. Poleg običajnih kuharskih napotkov in nasvetov za čiščenje, je vsebovala kotichek, ki so ga sestavljala vzajemna pisma bralcev. Namen tega je bil, da si, če si imel težavo — ali če si samo hotel dati duška — napisal pismo uredništvu in se podpisal s kakšnim domišljijским imenom, kot je na primer Arbutus. To je bilo babičino dopisovalsko ime. Potem so druge gospe, ki so imele podobne težave, odpisale in ti povedale, kako so jih rešile same in se podpisale s Tista, ki ve, Ksantipa ali kaj podobnega. Zelo pogosto so si, ko so težavo rešile, v rubriki leta pisale in si pripovedovale o svojih otrocih in o vlaganju ter o svoji na novo opremljeni jedilnici. To se je zgodilo babici. Z žensko po imenu Galebinja sta si dopisovali četrto stoletje. Galebinja je bila babičina prava prijateljica.

Ko sem imela okoli šestnajst let je gospa Wilcox umrla. V mestecu se je ne glede na to, kako močno si sovražil svojega soseda, spodobilo, da si žalujoče obiskal in jim pomagal. Babica, ki je v svojem lepem bombažnem predpasniku želela pokazati, da je delo vzela resno, je šla čez trato do hiše Wilcoxovih, kjer so jo Wilcoxsove hčere prosile, naj počisti že tako čisti sprednji del sprejemnice za pogreb. In na sprejemni mizi je na posebnem mestu stala velika spominska knjiga z izrezki ter slikami in v tej knjigi so bila vzporedno lepo nalepljena babičina pisma Galebinji, ki jih ji je pisala leta, in pisma, ki jih je Galebinja pisala njej. Čeprav tega ni vedela nobena od žensk, je bila babičina največja sovražnica njena najboljša prijateljica. To je bilo edinkrat, ko sem jo videla

jokati. Tistikrat nisem točno vedela, zakaj je jokala, vendar sedaj vem. Jokala je zaradi vseh izgubljenih let, ki jih ni bilo mogoče povrniti.«¹⁰

Odločimo se, da bomo od danes naprej svoje srce navdajali z ljubeznijo. Bolj se potrudimo, da bomo v svoje življenje vključili osamljene ali potrte ali tiste, ki kakorkoli trpijo. Razvedrilo žalostne in nekoga osrečimo.¹¹ Živimo tako, da ne bomo, ko bomo zaslišali zadnji poziv, imeli resnih obžalovanj, nič nedokončanega, temveč da bomo lahko rekli to, kar je rekel apostol Pavel: »Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil.«¹²

OPOMBE

1. Jn 11:25–26.
2. Jn 14:27.
3. Lk 23:46.
4. V izdaji Jamesa Daltona Morrisona, Minnie Louise Haskins, »The Gate of the Year«, *Masterpieces of Religious Verse*, 1948, str. 92.
5. 1 Kor 15:3–8.
6. Gl. NaZ 76:22–24.
7. Will L. Thompson, Have I Done Any Good?, *Hymns*, št. 223.
8. Moz 2:17.
9. New York: Stewart, Tabori & Chang 1990, str. 34, 138.
10. Alice Arlen: Grandma and the Seagull, *She Took to the Woods: A Biography and Selected Writings of Louise Dickinson Rich*, 2000, str. 211–213.
11. *Hymns*, št. 223.
12. 2 Tim 4:7.

PREDLOGI ZA HIŠNE UČITELJE

Ko boste v duhu molitve sporočilo preučili, ga predstavite tako, da boste ljudi, ki jih učite, spodbudili k sodelovanju.

Sledi nekaj primerov:

1. Z družino se pogovorite o tem, kako »luč razodete resnice vedno prežene temo smrti«. Preberite dele članka, ki učijo o vstajenju. Kako lahko te resnice prinesejo mir in tolažbo žalujočim?
2. Poudarite formulo za srečo v odstavku z naslovom »Nekaj naredimo danes«. Zapišite ali preberite besede hvalnice *Have I Done Any Good?*. Družinske člane vprašajte, zakaj ta formula prinaša srečo. Kaj bi lahko storili, da bi druge navdihnili s hvaležnostjo?
3. Družinske člane prosite, naj naštejejo nekaj lepih spominov, ki jih človek lahko ima ob koncu življenja. Preberite zgodbo, ki jo je napisala Louise Dickinson Rich, in zadnji odstavek sporočila predsednika Monsona. Z mlajšimi otroki se pogovarjajte o tem, kar jim sedaj pomeni največ. Družinske člane spodbudite, da bodo živeli dobro in veselo življenje brez obžalovanj.